

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Adami Contzen E Societate Iesv, SS. Theol. Doct.
Commentaria In Qvatvor Sancta Iesv Christi Evangelia**

Contzen, Adam

Coloniæ Agrippinæ, M.DC.XXVI

vers. 15.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82999](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82999)

Græca omittunt. Quin etiam Syrus interpres omisit: ex capite superiore additum videtur.

Non nouit. §. 2. *non nouit vas, non iudico dignas nuptias, ab dico, repudio, contemno.* Agitur enim hoc loco de scientia approbationis, non cognitionis; atque hinc alia quædam loca Scripturæ exponi possunt, ut Bellarminus docet l. 2. cap. 13. de gratia & libero arbitrio. Est enim hæc ignorantia iudicis, non insipientiæ, sed summæ scientiæ, qua omnia cordium arcana penetrat, & iustitiæ, quæ ianuas clausit omnibus, qui vigilias & stationem non tenuerunt, qui suis meritis, non Christi donis confidunt, qui alienis operibus, non suis cum gratia Deifactis nituntur. Bullingerus quasi ipse iudicis dictator, aut magister esset, hic excludit, omnes religiosos, corporis castigationem, ieiunia. Tantum admittit fideles, & pietatis studiosos. Hactenus quidem recte, si tantum eos excludit, qui oleum, hoc est, charitatem non habent. Omnia enim opera mortua sunt, quæcunque animata non sunt caritate. At ille dum pronunciat omnibus oleum deesse, iam ante tempus iudicat, alienæ iurisdictionis inuasor. Melius Paraphraſtes, quem ille ipse producit. Vos igitur ad exemplum prudentium virginum, serui fideles, & prouidi patrisfamilias, vigilate: In tempore parate vobis bonorum operum commeatum: quia nescitis diem, & horam illius aduentus, qui cum subito extiterit, iam non erit amplius tempus benefaciendi. Sed cuique erit premium pro retro gestis.

Bullingeri proteruita.

VERSUS 14.

Sicut enim homo peregre proficiscens vocauit seruos suos, & tradidit illis bona sua.

QVÆSTIO I.

Quis scopus sit parabola de talentis?

Luce 19. §. 1. *Non est hæc eadem parabola, cum illa, quæ est Lucæ 19.* Multa enim diuersa sunt, quæ legenti cuilibet sunt obuia, hoc primum est; quod illa parabola narrata est in itinere, cum veniret Ierosolymam, ita habet, vers. 10. Hæc illi audientibus, adhuc dicit parabolam, eo quod esset prope Ierosolymam; & quia existimarent, quod consensum regnum Dei manifestaretur. & v. 28. Et his dictis præcedebat ascendens Ierosolymam. Illa ergo in itinere; hæc post aduentum dicta sunt, cum esset egres- sus de templo, non magno temporis intervallo, eandem parabolam repetit, sed necesse erat rem illam sæpe inculcare.

§. 2. Ante omnia notanda est causalis particula, *Obscuritas* qua cum præcedentibus connectitur: nam cum dicit *dominus dicit, sicut enim:* ostendit se ex præcedentibus aliquid velle declarare, & probare, Beza nostrum obscure vertere criminatur, verum in Græco est eadem obscuritas, quæ est ex eo, quod sit *dominus dicit, sicut enim:* nihil enim responderet particula *dominus dicit, sicut enim:* Expleri autem sensum hunc in modum oportet. Sicut enim homo peregre proficiscens vocauit seruos suos, & tradidit illis bona sua, &c. Sic faciet filius hominis, trader enim bona sua, &c. & deinde: Cum venerit in maiestate sua rationem re- pter. Vigilandum itaque docere esse. Nam filius hominis veniet, & quidem hora qua non putatur, & rationem ponet, ad omne igitur momentum rationes compositas esse oportebit.

§. 3. Principio quidem constat non agi hoc loco de fide duntaxat: Sed seruis credentibus, & domi- *Talenta non sunt fides.* num agnoscantibus talenta dari, hoc autem ab illis requiri, ut negocietur, & data augeant, excusso torpore. nec enim piger ille seruus coniectus est in

tenebras exteriores, quod talentum abliguerit, aut male expendit, sed quod in eo negotiatus non sit, nec rem auxerit. Talenta sunt omnia, quæ Deus tribuit. Ambrosius in cap. 16. Apocal. Quæcunque ergo temporalia, aut quæcunque artes à Domino acceptas pre- sentium acceptione nobis reputantur, in illis igitur, quæ prius & secundum seruum designantur, talenta sua desig- cant, cum bona temporalia, quæ à Domino accipiunt, in bonis operibus expendunt atque ad bona agenda, quæcumque pos- sunt prouocant. Impij vero qui per seruum tertium designantur, talenta sua in terra abscondunt, qui à bonis temporalibus, quæ à Domino acceperunt, vitia potius, quam virtutes qua- triunt. Hinc itaque etiam bonorum operum studio nobis serio inculcatur, ne vel naturæ, vel externæ bona in vanum, seu ad exitum nostrum acceptis nos olim ferè doleamus. Agri inculti nulla est utilitas, animus vero sine virtutum exercitatione vitis obsolescit.

Idem Ambrosius ex talentis non modo probat, de operibus agi; sed ostendit etiam inde merita autem l. 2. de vocatione gentium. cap. 2. at in præfatione, de fide, ad Episcopos, & doctores præcipue pertine- re ostendit. Prouocat, inquit, magister Evangelicæ do- ctionis ut credita nobis quinque fidei talenta quasi quatuor horum quinque forte librorum, humanis fametur afflic- tionibus, ne forte cum venerit Dominus, & inuenerit in terra absconditam pecuniam suam dicat mihi Serue male & piger, sciebas quod meto ubi non semino, & congregavi non sparsi, oportuit ergo te committere & pecuniam meam numulariis, ut veniens ego recepissem quod meum est. Aut quemadmodum in alio libro est: Et ergo, inquit, veniens cum visis utique exegissem illam.

Et paulo post. O si mihi liceat secum de vobis nunc tem- poris dicere: Domine quinque talenta mihi dedisti, ecce alia quinque lucratus sum, & ostendit vobis talenta præposita virtutum. Augerit itaque in suis omnibus illa pastor sincerus exoptat.

Hinc colligitur & scopus prioris parabola; nempe in virginibus fatuus non desideratam fidem, sed charitatem, uti in seruo pigro, non fides, sed o- pera desiderata fuit. Hinc etiam vi veritatis coactus Musculus, docet hic agi de donis bonæ fidei dispensandis. Et Bullingerus, de omnibus donis omnium hominum in- telligi posse vult præcipue tamen de donis Ministrorum: ex 1. Corinth. 12. Itaque cum eadem sit ratio virgi- num, & seruorum, de operibus bonis, non de fide agitur, in parabola lucernarum, sed operibus.

VERSUS 15.

Et uni dedit quinque talenta, alij autem duo, alij vero unum, unicuique secundum propriam vir- tutem, & profectus est statim.

QVÆSTIO I.

Quomodo dedit secundum propriam vir- tutem?

§. 1. *Alminus ridiculus ait esse Papistas, qui dantur* *tantum unicuique secundum meriti sui modum.*

Non dubito id maleuoli calumniatoris esse, ne Ca- mo Catholicorum hoc docet. Scimus Deum donis carum sua distribuere pro ut vult, dare multa non modo pi- hil merentibus, sed etiam mala merentibus. Dantur enim illa gratis, dantur interdum pro officio. Dantur pro aliorum salute.

Quod vero dicitur dari unicuique secundum vir- tutem, seu id est *id est virtutem*, propriam facultatem, seu dexteritatem, non significat Deum spiritumalia se- cundum

cundum naturalium bonorum magnitudinem distribuere, sed quid soleant in vsu seruatorum spectare Domini, vt singulis illis muneribus praeferant, quibus admissilibus sint pares. Ita Deus quoq; ita singulis distribuit; vt nihil cuiquam proponat, quod virescens laborantis excedat. Ambrosium l. 2. de vocatione gentium audire praefat: cap. 2. Non meritis, sed gratia diuina ad diuinorum bonorum perceptionem nos venire docet. Hac magistro gentium, tanta luce, tanta splendore praeferant, qua ratione, qua causa dubitandum est, quoniam nobis virtutum germen ex Deo sit: vel quod nisi insipientissimus de differentia diuinorum munerum conquiretur aut imparibus ad scribendum meritis arbitretur, quod non aequaliter de superna liberalitate confertur? Si enim hac distributio secundum praecedentium operum merita promeretur, non ipsorum donorum catalogum tali conclusionis apostolus terminaret. vt diceret: Hac autem omnia operatur vnus atque idem Spiritus, diuidens singulis pro vni. Vbi vtrique si meritorum causas voluisset intelligi, diceret: Diuidens singulis pro vt merentur, sicut plantatoribus, agricultoribus praeuium deuotionis spondendū dicens: Vnusquisque autem propriam mercedem accipiet, secundum suum laborem. Datur ergo vnicuique sine merito vnde tendat ad meritum, & datur ante vllum laborem, vnde quisque mercedem accipiat, secundum laborem. Quod ita esse etiam Evangelice veritatis testimonio agnoscitur, vbi per comparationem dicitur, quod homo peregre profectus vocatus seruus, & tradidit illi substantiam suam: & vni dedit quinque talenta, alij autem duo, alij vero vnum; vnicuique secundum propriam virtutem, id est, secundum propriam naturalem possibilitatem, non autem secundum proprium meritum, quia aliud est posse operari, aliud operari: & aliud est posse habere charitatem aliud habere charitatem: & aliud est capacem esse continentiae, sapientiae, aliud vero esse continentem, iustum atque sapientem. Non itaque omnis reparabilis reparatur, nec omnis sanabilis sanat est, quia reparabilem & sanabilem esse de natura est: reparatur autem & sanatur esse, de gratia est. Denique differt quibus secundum modulum capacitatis suae, quibus inesse differt substantia praeiudicat, dispar creditus esse numerus talentorum, non meritis remunerationem, sed operis accipere mercedem. In qua duorum seruatorum vigilantissima indagatio, non solum gloriosius laudibus honestatur, sed etiam in aeterna Domini sui gaudio intrare precipitur. Tertiū vero pigrum otium, & desitiosā nequitia sic precipitur. Vt & perversitatis deoscorur opprobrio, & portione quam acceperat, exuatur. Dignus enim erat perdere inutilem fidem, qui non exercebatur charitatem.

Ecce quanta ille soliditate doctrinæ, & eloquentiæ, operum merita in talentis illis deprædicat; & fidem sine operibus inutilem esse iudicat. Tertium seruum non ob infidelitatem, sed pigritiam damnatum esse decernit.

Ideo ex Ambrosii disceptatione, meritum, aliaque colligere facile est: qua causa etiam verba complura citanda putavi.

S. 2. Hieronymus 1. contra Iovinianum cap. 18.
Non modo merita; sed etiam inæqualia esse colligit.
Vnus apud Lucam decem minas ex vna, alter quin-
que lucratus est: Hic etiam imparitas est, vnus decem
talenta habet, alter duo. Hieronymi verba sunt.
Paterfamilias proficiens tradidit seruis suis substantiam, alij
quingenta talenta, alij duo alij vnum, vnicuique secundum pro-
prietatem. Simile quid et in alto Evangelio scribitur, quod
vno nobilis proficiens in regionem longinquam, vt accep-
turus filij regnum & reuerteretur, vocauerit decem seruos & de-
dit eis singulas minas: de quibus vnus lucratus est, decem
minas, alius quingue, & singuli iuxta vires suas, & emolimen-
tum, vnde decem vel quingue acceperint ciuitates. Porro alius que-
rum talentum, siue vnam minam acceperat, quod accepi in-
fidelis, siue infidelior colligitur, & Domini referuntur aduerbi-
tatis consulerandum, quod si iustus non sit profectus laboranti.

ri vult nosse zero, sed ne perdat, quod acceperat; iste qui
minam vel talentum inposit, ne perderet, quod acceperat, non
peccavit, magisque laudanda est cautio referuans, quam casus
labor eorum, qui sine laboris premio defudarunt. Deinde,
quod hoc ipsum talentum, quod auferitur a timido vel negli-
gentis seruo, non datur, qui minus lucrificerat. Sed qui plus,
id est, qui super decem positus fuerat ciuitates. Si numerus non
facit ordinem, quare dixit, dedit vnicuique, secundum vires suas.
Sic eadem lucra sunt quinque talentorum & decem: cur ei qui
minus lucrificerat, non decem, & ei qui plus non quinque tra-
duntur vires? Quod autem Dominus non bis contentus sit, qua-
re habemus, sed semper maiora desiderat, ipse monstrat dicens: Qua-
re non dedisti pecuniam meam ad trapezias, & ego veniens cu-
rsum exegissem? Quod quidem & Paulus Apostolus sciens pra-
teritorum obliuiscitur: & ad ea quae in ante sunt se extendit,
id est, quod de proficit, nec seruat in sudario delicate gratiam,
quam accepit: sed anarius negotiator, renouatur de die in diem;
& decrescere se putat, nisi semper creuit.

Chryſoſtomus de eadem ratione varia dona eſſe re-
cenſet, & Origen. tract. 33. vel vnum accepiſſe magnum eſſe
pronunſiat. Nec dicere quiquam poteſt, cum vnum talentum
habeam, nihil poſſum efficere. Poſſe enim quique ex vna re
comprobari, & placere Deo. Vno talento decem lucrari
poteris, laboris enim, gratiæ & caritatis ratio habetur.
Conſenſu etiam docent Patres ex ſeruorum negocia-
tione & exactiōe rationis, opera neceſſaria eſſe ad
ſalutem. Et inſigni eſt profeſſio Hierem. & Patriarchæ
Conſtant. in primo reſponſo aduerſus Lutheranos. Opera ſa-
λῶντες ὅς θείων ἔργων, οὐδὲναι ἀδύνατον. Sine bonis, ſeu luti ſunt
d. uini enim operib. ſaluari eſt impoſſibile. Et c. 18. μὴ γὰρ ἔχει
ἡ πῖσις σώσει Θεόν. αἰνῶνα μὴ κενός, μηδὲ θανάτος σωτήρ
ἐν τῷ ἐξῆτις τοῦ λόγου τῶν ἔργων. ἢ τὰς θεῶν ἀρετῶν ἵνα
μὴ λυγροσχηται, ἢ ἐπὶ αἰδὲς Θεόν ἐξ ἔργων ἰδικαίωθῃ ἵνα
δειχθῇ ἡ χάρις τῶν θεῶν, δὲ καὶ ἡ φιλευδόξωσι. Οὐ γὰρ ἐργῶς
ἐργα ἀπαιτοῦτο, ἀλλὰ πρὸς ἐδομῆς διὰ τῶν ἔργων χάρις
ἔσωσε. Id eſt. Nifi enim nos vocauifſet : qui potuiſſe-
mus credere? Dei donum eſt. Annō non ſufficit in-
quit fides ad ſeruandum? Ne vacuus & otioſus ſalu-
uaret : hanc quaſiuit quæ inſtructa eſſet operibus. Et
hoc Dei donum eſt, vt ne quis glorietur. Nullus in-
quit ex operibus iuſtificatus eſt : vt oſtendatur gratia
& humanitas Dei. Non repulit inſtructos operibus,
ſed perditos, ſeu derelictos ab operibus πρὸς ἐδο-
μῆς διὰ τῶν ἔργων: Poſſet etiam ſignificare, præ mani-
bus datos, ſeu præparatos ab operibus, gratia ſaluauit.

§. 2. Clarissime etiam eadem verba $\alpha\lambda\epsilon\gamma\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$, vt
vocat Græci, seu, quod in nobis est, probatur. Et *Libertum*
enim cum dedit talenta paterfamilias secundum *virtutem*.
cuique libertum fuit, operari, aut potare; nam
dedit $\kappa\alpha\tau' \text{ ιδίαν δυνάμιν}$. Secundum propriam virtu-
tem, Poterat igitur operari, & gratia aderat, qua fa-
cerent, quod poterant. Nulla res magis contra Luthe-
ranos exultauit Hieremias quam titulo $\alpha\lambda\epsilon\gamma\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$, deo quod in
nostra est voluntate, seu de libero arbitrio in spiritualibus. Ad-
uocat enim vt ipse ait $\tau\omicron\upsilon\chi\epsilon\sigma\sigma\acute{\eta}\mu\epsilon\kappa\alpha \text{ Ιωάννην}$. Aureo
flumine eloquentiæ Ioannem. Ille in Rom. 2. $\sigma\kappa\epsilon\pi\tau\omicron\upsilon$
 $\pi\acute{\alpha}\nu\tau\epsilon\varsigma \text{ ἑατέστητε ὅσα ἐχρῆν, καὶ Ἀφ' ἧς σκόνη σὲ τῶν καλῶν, καὶ}$
 $\mu\eta\tau' \text{ ἄλλῃ τῶν καλῶν, καὶ σὲ, καὶ μακροθύμῳ ἐπεδείξατο. καὶ ἐς}$
 $\mu\epsilon\tau\alpha\iota\omicron\alpha\tau\epsilon\varsigma \text{ ἐμάλιστο. Εἰ δ' ἡμῶν ἐν ἀνδρῶ, σὲ αὐτῷ Ἰουδαίᾳ}$
 $\text{ἐπεδείξατο. καὶ τῶν καλῶν λόγῳ Παύλῳ, καὶ ἐπεδείξατο}$
 $\mu\eta\tau' \text{ ἄλλῃ τῶν καλῶν, καὶ σὲ, καὶ μακροθύμῳ ἐπεδείξατο. καὶ ἐς}$
 $\mu\epsilon\tau\alpha\iota\omicron\alpha\tau\epsilon\varsigma \text{ ἐμάλιστο. Εἰ δ' ἡμῶν ἐν ἀνδρῶ, σὲ αὐτῷ Ἰουδαίᾳ}$
 $\text{ἐπεδείξατο. καὶ τῶν καλῶν λόγῳ Παύλῳ, καὶ ἐπεδείξατο}$
 $\mu\eta\tau' \text{ ἄλλῃ τῶν καλῶν, καὶ σὲ, καὶ μακροθύμῳ ἐπεδείξατο. καὶ ἐς}$
 $\mu\epsilon\tau\alpha\iota\omicron\alpha\tau\epsilon\varsigma \text{ ἐμάλιστο. Εἰ δ' ἡμῶν ἐν ἀνδρῶ, σὲ αὐτῷ Ἰουδαίᾳ}$
 $\text{ἐπεδείξατο. καὶ τῶν καλῶν λόγῳ Παύλῳ, καὶ ἐπεδείξατο}$
 $\mu\eta\tau' \text{ ἄλλῃ τῶν καλῶν, καὶ σὲ, καὶ μακροθύμῳ ἐπεδείξατο. καὶ ἐς}$
 $\mu\epsilon\tau\alpha\iota\omicron\alpha\tau\epsilon\varsigma \text{ ἐμάλιστο. Εἰ δ' ἡμῶν ἐν ἀνδρῶ, σὲ αὐτῷ Ἰουδαίᾳ}$
 $\text{ἐπεδείξατο. καὶ τῶν καλῶν λόγῳ Παύλῳ, καὶ ἐπεδείξατο}$
 $\mu\eta\tau' \text{ ἄλλῃ τῶν καλῶν, καὶ σὲ, καὶ μακροθύμῳ ἐπεδείξατο. καὶ ἐς}$
 $\mu\epsilon\tau\alpha\iota\omicron\alpha\tau\epsilon\varsigma \text{ ἐμάλιστο. Εἰ δ' ἡμῶν ἐν ἀνδρῶ, σὲ αὐτῷ Ἰουδαίᾳ}$
 $\text{ἐπεδείξατο. καὶ τῶν καλῶν λόγῳ Παύλῳ, καὶ ἐπεδείξατο}$
 $\mu\eta\tau' \text{ ἄλλῃ τῶν καλῶν, καὶ σὲ, καὶ μακροθύμῳ ἐπεδείξατο. καὶ ἐς}$
 $\mu\epsilon\tau\alpha\iota\omicron\alpha\tau\epsilon\varsigma \text{ ἐμάλιστο. Εἰ δ' ἡμῶν ἐν ἀνδρῶ, σὲ αὐτῷ Ἰουδαίᾳ}$
 $\text{ἐπεδείξατο. καὶ τῶν καλῶν λόγῳ Παύλῳ, καὶ ἐπεδείξατο}$
 $\mu\eta\tau' \text{ ἄλλῃ τῶν καλῶν, καὶ σὲ, καὶ μακροθύμῳ ἐπεδείξατο. καὶ ἐς}$
 $\mu\epsilon\tau\alpha\iota\omicron\alpha\tau\epsilon\varsigma \text{ ἐμάλιστο. Εἰ δ' ἡμῶν ἐν ἀνδρῶ, σὲ αὐτῷ Ἰουδαίᾳ}$
 $\text{ἐπεδείξατο. καὶ τῶν καλῶν λόγῳ Παύλῳ, καὶ ἐπεδείξατο}$
 $\mu\eta\tau' \text{ ἄλλῃ τῶν καλῶν, καὶ σὲ, καὶ μακροθύμῳ ἐπεδείξατο. καὶ ἐς}$
 $\mu\epsilon\tau\alpha\iota\omicron\alpha\tau\epsilon\varsigma \text{ ἐμάλιστο. Εἰ δ' ἡμῶν ἐν ἀνδρῶ, σὲ αὐτῷ Ἰουδαίᾳ}$
 $\text{ἐπεδείξατο. καὶ τῶν καλῶν λόγῳ Παύλῳ, καὶ ἐπεδείξατο}$
 $\mu\eta\tau' \text{ ἄλλῃ τῶν καλῶν, καὶ σὲ, καὶ μακροθύμῳ ἐπεδείξατο. καὶ ἐς}$
 $\mu\epsilon\tau\alpha\iota\omicron\alpha\tau\epsilon\varsigma \text{ ἐμάλιστο. Εἰ δ' ἡμῶν ἐν ἀνδρῶ, σὲ αὐτῷ Ἰουδαίᾳ}$
 $\text{ἐπεδείξατο. καὶ τῶν καλῶν λόγῳ Παύλῳ, καὶ ἐπεδείξατο}$
 $\mu\eta\tau' \text{ ἄλλῃ τῶν καλῶν, καὶ σὲ, καὶ μακροθύμῳ ἐπεδείξατο. καὶ ἐς}$
 $\mu\epsilon\tau\alpha\iota\omicron\alpha\tau\epsilon\varsigma \text{ ἐμάλιστο. Εἰ δ' ἡμῶν ἐν ἀνδρῶ, σὲ αὐτῷ Ἰουδαίᾳ}$
 $\text{ἐπεδείξατο. καὶ τῶν καλῶν λόγῳ Παύλῳ, καὶ ἐπεδείξατο}$
 $\mu\eta\tau' \text{ ἄλλῃ τῶν καλῶν, καὶ σὲ, καὶ μακροθύμῳ ἐπεδείξατο. καὶ ἐς}$
 $\mu\epsilon\tau\alpha\iota\omicron\alpha\tau\epsilon\varsigma \text{ ἐμάλιστο. Εἰ δ' ἡμῶν ἐν ἀνδρῶ, σὲ αὐτῷ Ἰουδαίᾳ}$
 $\text{ἐπεδείξατο. καὶ τῶν καλῶν λόγῳ Παύλῳ, καὶ ἐπεδείξατο}$
 $\mu\eta\tau' \text{ ἄλλῃ τῶν καλῶν, καὶ σὲ, καὶ μακροθύμῳ ἐπεδείξατο. καὶ ἐς}$
 $\mu\epsilon\tau\alpha\iota\omicron\alpha\tau\epsilon\varsigma \text{ ἐμάλιστο. Εἰ δ' ἡμῶν ἐν ἀνδρῶ, σὲ αὐτῷ Ἰουδαίᾳ}$
 $\text{ἐπεδείξατο. καὶ τῶν καλῶν λόγῳ Παύλῳ, καὶ ἐπεδείξατο}$
 $\mu\eta\tau' \text{ ἄλλῃ τῶν καλῶν, καὶ σὲ, καὶ μακροθύμῳ ἐπεδείξατο. καὶ ἐς}$
 $\mu\epsilon\tau\alpha\iota\omicron\alpha\tau\epsilon\varsigma \text{ ἐμάλιστο. Εἰ δ' ἡμῶν ἐν ἀνδρῶ, σὲ αὐτῷ Ἰουδαίᾳ}$
 $\text{ἐπεδείξατο. καὶ τῶν καλῶν λόγῳ Παύλῳ, καὶ ἐπεδείξατο}$
 $\mu\eta\tau' \text{ ἄλλῃ τῶν καλῶν, καὶ σὲ, καὶ μακροθύμῳ ἐπεδείξατο. καὶ ἐς}$
 $\mu\epsilon\tau\alpha\iota\omicron\alpha\tau\epsilon\varsigma \text{ ἐμάλιστο. Εἰ δ' ἡμῶν ἐν ἀνδρῶ, σὲ αὐτῷ Ἰουδαίᾳ}$
 $\text{ἐπεδείξατο. καὶ τῶν καλῶν λόγῳ Παύλῳ, καὶ ἐπεδείξατο}$
 $\mu\eta\tau' \text{ ἄλλῃ τῶν καλῶν, καὶ σὲ, καὶ μακροθύμῳ ἐπεδείξατο. καὶ ἐς}$
 $\mu\epsilon\tau\alpha\iota\omicron\alpha\tau\epsilon\varsigma \text{ ἐμάλιστο. Εἰ δ' ἡμῶν ἐν ἀνδρῶ, σὲ αὐτῷ Ἰουδαίᾳ}$
 $\text{ἐπεδείξατο. καὶ τῶν καλῶν λόγῳ Παύλῳ, καὶ ἐπεδείξατο}$
 $\mu\eta\tau' \text{ ἄλλῃ τῶν καλῶν, καὶ σὲ, καὶ μακροθύμῳ ἐπεδείξατο. καὶ ἐς}$
 $\mu\epsilon\tau\alpha\iota\omicron\alpha\tau\epsilon\varsigma \text{ ἐμάλιστο. Εἰ δ' ἡμῶν ἐν ἀνδρῶ, σὲ αὐτῷ Ἰουδαίᾳ}$
 $\text{ἐπεδείξατο. καὶ τῶν καλῶν λόγῳ Παύλῳ, καὶ ἐπεδείξατο}$
 $\mu\eta\tau' \text{ ἄλλῃ τῶν καλῶν, καὶ σὲ, καὶ μακροθύμῳ ἐπεδείξατο. καὶ ἐς}$
 $\mu\epsilon\tau\alpha\iota\omicron\alpha\tau\epsilon\varsigma \text{ ἐμάλιστο. Εἰ δ' ἡμῶν ἐν ἀνδρῶ, σὲ αὐτῷ Ἰουδαίᾳ}$
 $\text{ἐπεδείξατο. καὶ τῶν καλῶν λόγῳ Παύλῳ, καὶ ἐπεδείξατο}$
 $\mu\eta\tau' \text{ ἄλλῃ τῶν καλῶν, καὶ σὲ, καὶ μακροθύμῳ ἐπεδείξατο. καὶ ἐς}$
 $\mu\epsilon\tau\alpha\iota\omicron\alpha\tau\epsilon\varsigma \text{ ἐμάλιστο. Εἰ δ' ἡμῶν ἐν ἀνδρῶ, σὲ αὐτῷ Ἰουδαίᾳ}$
 $\text{ἐπεδείξατο. καὶ τῶν καλῶν λόγῳ Παύλῳ, καὶ ἐπεδείξατο}$
 $\mu\eta\tau' \text{ ἄλλῃ τῶν καλῶν, καὶ σὲ, καὶ μακροθύμῳ ἐπεδείξατο. καὶ ἐς}$
 $\mu\epsilon\tau\alpha\iota\omicron\alpha\tau\epsilon\varsigma \text{ ἐμάλιστο. Εἰ δ' ἡμῶν ἐν ἀνδρῶ, σὲ αὐτῷ Ἰουδαίᾳ}$
 $\text{ἐπεδείξατο. καὶ τῶν καλῶν λόγῳ Παύλῳ, καὶ ἐπεδείξατο}$

